ORIGINÁL č. j. 7 A 560/2002 - 26

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně **Ing. E. V.,** proti žalované **České správě sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2002, č. j. xx,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 27. 9. 2002 byla zamítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 (dále jen „zákon“), s odůvodněním, že splnění podmínek uvedených v § 1 odst. 2 zákona nebylo prokázáno, protože podle údajů poskytnutých žalobkyní druhý z rodičů – matka Š. Č., rozená F., narozena xxx 12. 1903, zemřela až dne xxx 9. 1958.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí včas opravný prostředek (který je podle nyní platných předpisů posuzován jako žaloba) u věcně a místně příslušného Vrchního soudu v Praze, v němž poukázala na to, že její otec V. Č., narozen xx 4. 1903, se účastnil národního boje za osvobození v době od roku 1939 do roku 1945 jako účastník domácího

hnutí, byl vězněný v německé policejní věznici T. – M., kde byl dne 2. 5. 1945 zastřelen. Matka žalobkyně v té době žila, zemřela teprve v roce 1958. Žalobkyně dále uvedla, že za otcovu smrt nikdy neobdržela žádnou kompenzaci, matka se po otcově smrti nervově zhroutila a byla přijata do Ústavu pro choromyslné v Praze B.

Vrchní soud v Praze o věci nerozhodl do 1. 1. 2003, proto v souladu s § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), věc postoupil Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (§ 130 odst. 1 s. ř. s.) jako soudu věcně příslušnému.

Žaloba není důvodná.

Zákon se vztahuje na občany České republiky, kteří splňují podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bodě 1 písm. c) až f), bodě 2 a odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, a bylo jim o tom vydáno podle § 8 citovaného zákona osvědčení nebo kteří mají doklad, který toto osvědčení nahrazuje (dále jen "účastník národního boje za osvobození"). Účastníkem národního boje za osvobození je i občan České republiky, který splňuje podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bodě 1 písm. a) citovaného zákona, pokud byl příslušníkem československého armádního sboru ve Svazu sovětských socialistických republik a konal tam službu sice kratší než tři měsíce, avšak společně se službou příslušníka první československé armády na Slovensku jeho vojenská služba trvala alespoň tři měsíce.

Za účastníky národního boje za osvobození se podle tohoto zákona považují též občané České republiky, kteří v době od 15. 3. 1939 do 8. 5. 1945 byli z rasových nebo náboženských důvodů soustředěni do vojenských pracovních táborů na území Československa v jeho hranicích ze dne 29. 9. 1938 nebo se z týchž důvodů na tomto území ukrývali po dobu celkem nejméně tří měsíců a pokud za tuto dobu již neobdrželi jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 217/1994 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky některým obětem nacistické persekuce (§ 1 odst. 3 zákona).

Zákon se vztahuje i na vdovy nebo vdovce po účastníku národního boje za osvobození, pokud jsou občany České republiky, jejichž manželství trvalo v době účasti manžela v národním boji za osvobození nebo bylo z důvodu nemožnosti uzavřít manželství uzavřeno nejpozději do 31. 12. 1945 a jejichž manžel buď padl nebo kdykoliv později zemřel; a na děti, jejichž oba rodiče jako účastníci národního boje za osvobození padli nebo jeden z rodičů jako účastník národního boje za osvobození v národním boji za osvobození padl a druhý z rodičů v té době již nežil, pokud ke dni úmrtí později zemřelého rodiče nedosáhly věku 18 let (§ 1 odst. 2 zákona).

Splnění podmínek uvedených v zákoně nebylo prokázáno, neboť matka žalobkyně nepadla v národním boji za osvobození, ani nezemřela dříve, než padl otec žalobkyně.

Z vyložených důvodů nebyla žaloba shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

S ohledem na souhlas žalované s rozhodnutím o věci bez jednání a s přihlédnutím k nevyjádření nesouhlasu s takovým projednáním žalobkyní soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn tím, že žalovaná, která by měla podle výsledku řízení na jejich náhradu právo, tuto náhradu neuplatnila.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2003

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu